

Kapag napapalapit na ang oras ng pagpasok niya sa Haram (banal na lugar), ang bawat peregrino ay nag-aalis ng kanyang damit upang magsuot ng isang bagong uri ng uniporme – isang walang tahi, simple at puting damit na nagpapatindi ng kanyang kamalayan sa pagpasok sa isang bagong mundo. Ang gawain na ito na paghubad ng normal na kasuotan (at kasama na rito ang lahat ng tanda ng antas o lahi) ay kumakatawan na siya ay naghihiwalay sa kanyang sarili mula sa pamumuhay na kakaiba sa kapaligirang ito, at siya ay handa na upang mapalibutan ng mga damdamin na nagugustuhan ng Diyos. Sa paraang ito, libu-libong mga tao, ang nag-aalis ng kani-kanilang mga kulay, at sila ay magsusuot ng bagong kulay ng Dakilang Diyos at magsisimula sa pagsasambit ng mga banal na kataga – ‘Labbaykallahumma labbayk, aking Diyos, naririto ako.’

Kapag ang isang peregrino ay humarap sa Ka’bah ito ay kahalintulad ng pagharap niya sa harap ng Diyos mismo.

Sa pagdating sa Makkah, ang mga peregrino ay marapat na magsagawa ng tawaf (pag-ikot). Upang gawin ito, siya ay papasok sa bahay ng Diyos, ang dakilang mosque na ang malawak na gitnang bahagi nito ay kinatatayuan ng Ka’bah, na itinayo ni Propeta Abraham noong

una pang panahon. Siya ay iikot sa Ka’bah nang pitong ulit upang ipakita ang kanyang pagnanais na gawin ang Diyos na sentro ng kanyang pag-iral.

Pagkatapos ng tawaf, ay gagawin niya ang ritwal ng sa’i, na naglalaman ng mabilis na paglakad mula sa burol ng Safa tungo sa burol ng Marwah at pabalik. Ang gawaing ito ay inuulit nang pitong ulit at kumakatawan sa pagkakatatupad ng isang pangako, o kasunduan, na gamitin ang lahat ng lakas ng tao sa landas ng Diyos. Ang anyo ng pagsasagawa ng ritwal na ito ay mula sa asawa ni Propeta Abraham na si Hajar, na tumakbo sa pagitan ng dalawang burol sa paghahanap ng tubig para sa kanyang sanggol na anak nang, sila ay unang dumating doon.

Ang pinakamahalagang bahagi ng pagsamba sa Hajj ay

ang isang araw na pananatili sa kapatagan ng Arafah. Ito ay tunay na isang kagila-gilalas na tanawin, na may mga taong mula sa buong mundo na may suot na pare-parehong simple at puting damit na nagsasambit, “Panginoon, naririto ako, Panginoon naririto ako.” Ito ay naglalayon na ibaon sa isipan ng peregrino kung gaano kadakila ang pagtitipon na magaganap sa harap ng Diyos sa Araw ng Paghuhukom. Isa pang gawain sa Hajj ay ang paghagis sa Jamarah. Ito ay gawaing sumisimbolo na ang peregrino ay nagpapanibagong-muli sa kanyang determinasyon na itaboy si Satanas mula sa kanya. Sa paraang ito, ginawa niyang malinaw ang relasyon niya kay Satanas at ito ay ang pagkamuhi at pakikibaka. Ang sumunod na hakbang para sa isang peregrino ay gawing katotohanan ang simbolismo na ito, upang siya ay maging dalisay mula sa anumang kasamaan, dahil ang lahat ng kasamaan na darating sa tao ay nasa pagbubuyo ni Satanas.

Pagkatapos nito, ang peregrino ay magkakatay ng hayop para sa Diyos, isang pagkilos na kumakatawan sa sakripisyo ng sarili. Sa pagsasagawa ng naturang sakripisyo, ang peregrino ay nagpapahayag ng kanyang pagnanais na itakwil ang lahat para sa Diyos. Ang kanyang pananampalataya ay nasa punto na kung ibibigay niya ang kanyang buhay – na ang natural na huling bagay na nanaisin niyang mawalay sa kanya – ay hindi niya ito ipagkakait sa paglilingkod sa Diyos.

Hajj ang Peregrinasyon sa Makkah

Ang Kahalagahan ng Hajj

Ang Hajj ang ikalimang haligi ng Islam. Ito ay obligado lamang para sa mga Muslim na may kakayanan na gawin ito. Ito ay marapat na gawin isang beses sa buong buhay. Gayunpaman, sinumang may kakayanan na gawin ito nang mahigit sa isang ulit ay maaari niyang gawin ito kahit ilang ulit niya gusto. Ang mga karagdagang pagsasagawa na ito ay mabibilang na mga boluntaryo.

Bakit ang Hajj ay may malaking gantimpala? Ang kadahilanan dito ay dahil sa ang Hajj, sa katotohanan, ay isang simbolo ng ganap na pagpapasakop at pagpapakumbaba sa Dakilang Diyos. Sa pag-iwan niya sa kanyang mga kamag-anak, ang isang peregrino ay tutungo sa Bahay ng Diyos (Ka'bah), at siya ay pinag-aalab ng damdamin ng purong pagmamahal para sa Dakilang Diyos. Ang mga damdaming ito ng pagmamahal at pagpapasakop ay ipinapakita niya sa ibat ibang pamamaraan: sa pamamaraan ng pag-ikot (tawaf), mabilis na paglakad (sa'i), paghalik sa itim na bato, pag-aalay ng pagdarasal sa ibat ibang mga lugar at panahon, paghagis ng bato sa Jamarah (ramy), pag-aahit ng ulo, pagkatay ng hayop at iba pa. Lahat ng mga ritwal na ito ay nagpapakita ng ganap na pagpapasakop ng peregrino at lubos na pagpapakumbaba.

Ang Diwa ng Hajj

Ang Hajj ay maituturing na isang pagsasanay para sa isang makabuluhang pamumuhay tulad ng naipamalas ni Abraham nang tinupad niya ang banal na misyon 4000 taon na ang nakakalipas. Sa pamumuhay sa isang makabuluhang buhay, siya ay naglatag ng huwaran para sa mga susunod na mga henerasyon. Ang mga yugto na pinagdaanan ni Abraham sa prosesong ito ay isinasabuhay ng isang peregrino. Sa isang takdang panahon, ang isang peregrino ay nagsasabuhay-muli ng mga makasaysayang kaganapan sa buhay ni Abraham, kaya't nabubuhay

muli ang kanyang pagnanais na gayahin ang kanyang halimbawa. Siya ay magmumuni-muni sa kanyang pamumuhay sa kung ano ang ginawa ni Abraham sa kanyang panahon.

Ang mga ritwal ng Hajj, sa katotohanan, ay kumakatawan sa ibat ibang mga yugto ng buhay na makabuluhan. Anumang marapat na pagdaanan ng tao, sa pagpili niya sa buhay na yaon, ay naranasan na sa kabuuan ni Abraham. Sa bawat panahon, ang mga nanampalataya ay marapat na umulit ng buong ritwal na ito upang mamuhay sa parehong pamumuhay. Ang totoong peregrino ay siyang nagsasagawa ng mga ritwal ng Hajj nang may layunin na ganito, at nakakaramdam ng ganitong mga damdamin.

Tingnan din natin ito sa puntong ito at sabihin natin na ito ay hindi lamang tungkol sa pagtungo sa Makkah at pagbabalik. Marami pang ibang bagay ang nasa Hajj liban pa rito, ang Hajj ay isinabatas upang himukin tayo sa panibagong kasipagan sa relihiyon. Ang bumalik mula sa Hajj na ang kanyang pananampalataya sa Diyos ay higit na napagtibay at napagningas – yaon ang tanda ng totoong peregrino. Ang Hajj ay nasa mataas na antas hindi lamang sa pagiging pinakamainam na gawaing pagsamba kapag ginagawa ito sa tunay na diwa nito, bagkus ay sa pagkakagawa nito sa tamang pamamaraan. Ito ay magiging pinakamainam na gawain sa buhay ng isang peregrino: siya ay hindi magiging tulad ng kung sino siya noon.

Ang mga ritwal ng Hajj, sa katotohanan, sa ibat ibang mga yugto ng buhay na makabuluhan.

Isang Paglalakbay tungo sa Diyos

Ang paglalakbay upang magsagawa ng Hajj ay isang paglalakbay patungo sa Diyos. Ito ay kumakatawan sa pinakamataas na antas ng pagiging malapit sa Diyos na

makakamit habang nabubuhay sa mundong ito. Ang iba pang mga gawaing pagsamba ay mga pamamaraan sa pag-aalaala sa Diyos; ang Hajj ay isang paraan ng pagdating sa Kanya. Sa pangkalahatan ay sinasamba natin Siya sa antas na hindi nakikita; habang nasa Hajj, sinasamba natin Siya na tila ba Siya ay ating nakikita nang harapan. Kapag ang isang peregrino ay humarap sa Ka'bah, ito ay kahalintulad ng pagharap niya sa harap ng Diyos mismo. Siya ay kumikilos paikot sa bahay ng Diyos, tulad ng paru-paro na umiikot sa isang bulaklak, nakakapit sa kanyang pintuan na tulad ng alipin na humihiling ng habag sa tagapagmay-ari niya.

Ang bahay ng Diyos sa Makkah ay isa sa mga bantayog ni Allah sa lupa. Dito, ang mga kaluluwa na naligaw mula sa Panginoon ay muling makakahanap ng ginhawa sa Kanya; ang mga puso na tumigas na tila bato ay nagpapakumbaba sa harap ng Dakilang Diyos; ang mga mata na hindi na makakita ay napupuno ng banal na liwanag. Ngunit ang mga biyaya na ito ng Hajj ay para lamang doon sa mga naghanda para rito. Kung hindi, ang Hajj ay isang pamamasyal lamang, isang pagdalaw na walang iiwang nagtatagal na bakas sa gumawa nito. Ito ang diwa ng Hajj na marapat na panatiliing buhay ng mga peregrino.

Ang Mensahe ng Hajj

Isang espesyal na aspeto ng Hajj ay ginagawa nitong maalala ng mga tao ang mga plano ng Diyos sa mga bagay, na unang ipinaalam sa panahon ni Abraham, at tinutupad sa panahon ni Propeta Muhammad.

Kapag ang tao ay umiwan sa kanyang tahanan at bansa upang tumungo sa peregrinasyon, siya ay nag-uumpaw sa damdamin na pinagningas ng pag-iisip na siya ay hahayo sa isang paglalakbay na magdadala sa kanya nang direkta sa Diyos. Siya, sa isang dako ay tila natutuklap mula sa mundong ito at iniwan niya ito sa likod niya, at siya ay umaabot sa mundo ng Dakilang Diyos. Siya ay nasa daan patungo sa Bahay ng Diyos.